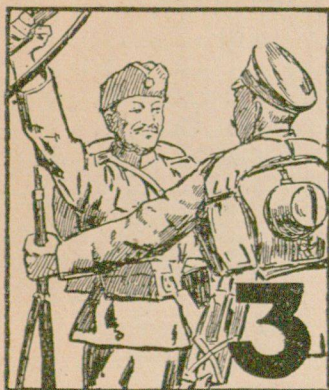

ЦЪЛУВКИТЪ

латистата корона на Фебъ се скри на западъ и угасна. Леко и безшумно се разстла вечерниятъ здрачъ. Тъмно синкава мрежа като воалъ обви очертанията на неспокойната природа, всрѣдъ която отъ две противоположни страни се дочуха стъпки, устремиха се погледи, ръже се обвиха и устнитѣ се слѣха... Цѣла нощъ пригрѣдки и цѣлувки, а мракътъ на падналата нощъ прѣчеше да се види трепета на устнитѣ, топлотата и сърдечността на душитѣ, които се цѣлуваха...

Минаха много дни и години отъ тогава, но колчемъ си спомня за цѣлувкитѣ презъ тази ощъ — трѣпки ме побиватъ и хладенъ потъ овлажнява снагата ми. Въ душата ми става